

A close-up, high-resolution photograph of a woman's face, focusing on her eyes and the texture of her skin. The woman has light green eyes and is looking directly at the camera. The title 'ONDER DE HUID' is embossed in large, raised, white letters across the bridge of her nose and cheek. The author's name 'SARA FLANNERY MURPHY' is printed in a clean, white, sans-serif font at the top of the image. The lighting is soft and natural, highlighting the fine details of her skin and the intensity of her gaze.

SARA FLANNERY MURPHY

ONDER
DE
HUID

EEN WEERGALOOS BOEK
OVER LIEFDE, OBSESSIE
EN GRENZEN

Sara Flannery Murphy

ONDER
DE
HUID

De Fontein

Zeker zijn het mijn lippen die worden gekust. (...) Maar hoe kan dat? Het is een verschrikkelijk gevoel om op die manier de greep op je identiteit kwijt te raken. Ik zou zo graag één van deze hulpeloze handen uitsteken en iemand aanraken, alleen maar om te weten of ik mezelf ben of slechts een droom...

Elizabeth D'Espérance, *Shadow Land*

I

Tijdens mijn eerste ontmoeting met Patrick Braddock draag ik de lippenstift van zijn vrouw. De kleur is volkomen verkeerd voor me: de diepe kleur van rijpe pruimen, bijna paars, zo'n harde tint die mooie vrouwen opdoen om te laten zien dat ze alles kunnen hebben. Op mijn alledaagse gezicht ziet het er heftig uit, als een bloedvlek. Ik voel me net een ondeugend kind dat met de make-up van haar moeder heeft gespeeld.

Op de foto van Sylvia Braddock die in mijn slaapkamer op de grond ligt, staat de lippenstift haar perfect.

De meeste cliënten sturen maar een handjevol foto's: een portret uit een jaarboek, een studiofoto tegen een neutraal achtergrondschermb. Geef mij maar de spontane kiekjes, die er op het allerlaatste moment nog bij zijn gedaan. Heel gewone, lieve foto's met scheve kaders, rode ogen, slechte belichting. Die ongedwongen foto's geven minder gelegenheid om je te verbergen. Ik zie de hopen rommel op de woonkamervloer, de gepikeerde afstand tussen een man en een vrouw die niet in de gaten hebben dat iemand naar ze kijkt, en dan weet ik alles wat ik over het leven van deze onbekenden moet weten.

Meneer Braddock heeft tientallen foto's gestuurd, genoeg om de volle zes jaar van zijn huwelijk met Sylvia te overzien. Hun bruiloft, zonovergoten stranden, beroemde monumenten op alle continenten, afgemeten glimlachend bij evenementen op het werk, onscherp lachend op feestjes. Niemand is zo aanwezig in de geschiedenis van Sylvia's leven als haar man. Op mijn werk breng ik, ongeïnteresseerd en efficiënt als een machine, de wereld onder in patronen, en het pa-

troon van de Braddocks is heel eenvoudig. Ze zijn verliefd. Opzichtig verliefd, op een manier die de aandacht trekt zonder dat dat per se de bedoeling hoeft te zijn.

Sylvia draagt deze kleur lippenstift maar op één foto. Ik heb het verschillende malen gecontroleerd omdat ik het zo opvallend vond. Op die foto is ze naakt. Ze ligt op een bed, zonder te glimlachen, en steunt op haar ellebogen. Tegen de donkerpaarse beddensprei steekt haar lichaam zo bleek af dat het van binnenuit verlicht lijkt. De details springen verrassend helder naar voren. Haar tepelhoven, scherp omlijnd als de geschilderde rode wangetjes van een pop. De uitstekende origami van haar heupbotten. De lippenstift.

Voor onze ontmoeting kom ik vroeg op mijn werk, met de lippenstift warm en stevig in mijn hand geklemd. Meneer Braddock is die dag mijn eerste cliënt. Hij heeft zijn ontmoeting op een donderdag ingepland. Het is half maart, een periode waarin het normaal gesproken rustig is op het Elysisch Instituut. Geen sentimentele feestdagen, geen ontluikende bloemen of eerste sneeuw die schuldgevoelens en nostalgie oproepen. Niets dan de ononderbroken kalmte van de late winter.

Ik doe de deur open en inspecteer kamer 12 met een geofefende blik. De suites in het Elysisch Instituut stralen iets vertrouwds uit, zonder op een huis te lijken waar werkelijk iemand woont. Donkere hardhouten vloeren; een ingelijst schilderij van waterlelies die op fonkelend water drijven. Midden in de kamer staan twee lage stoelen zonder arMLEUNINGEN tegenover elkaar.

Alles wat deze indruk zou kunnen verstoren ligt vol in het zicht verborgen: het witte pilletje in het bekertje van geplooid papier en het grotere kartonnen bekertje water op kamertemperatuur, die klaarstaan op het bijzettafeltje. Die aangeven op welke stoel ik zal zitten.

Buiten kleven de laatste sneeuwkorsten van het seizoen nog aan de stoepranden, glinsterend in de uitlaatgassen. De temperatuur in het Elysisch Instituut schommelt rond de achttien graden. Ik loop op blote voeten. Mijn werkkleding bestaat uit een witte jurk, die zo dun is dat mijn lijf hem amper registreert. Ik beheers me en onderdruk de neiging om te bibberen.

De deur zwaait open voor ik kan reageren. Ik draai me om, denkend dat meneer Braddock er al is. Ik heb me zijn gezicht al ingeprent van de foto's en ben benieuwd hoe hij in levenden lijve is.

Jane blijft in de deuropening staan. 'Alles in orde, Eurydice?'
'Natuurlijk,' zeg ik. 'Kom binnen.'

Als lid van het ondersteunend personeel heeft Jane de luxe om zich warmer te kleden dan de body's. Ze valt nogal uit de toon in haar alledaagse vestje met pluusjes erop, alsof ze inbreekt in een droom.

'Je lippenstift,' zegt ze, terwijl ze doet alsof ze een lijntje om haar eigen mond trekt. 'Die zit een beetje ongelijk.'

'Dat wist ik niet.' Ik aarzel en steek haar dan de lippenstift toe. 'Zou jij het willen doen?'

De lippenstift drukt zacht en intiem op mijn mond. De punt is afgesleten van het gebruik. Er ligt een subtiele smaak onder de medicinale zoete geur. Zuur en menselijk. Ik denk aan het speeksel en de huiddeeltjes die op de lippenstift achtergebleven moeten zijn.

Onpasselijkheid schiet door mijn kaken.

'Heb je al eerder met deze cliënt gewerkt?' vraagt Jane.

'Eerste keer,' weet ik uit te brengen. De onpasselijkheid verdwijnt even snel als ze opkwam. 'Hij heeft de lippenstift van tevoren opgestuurd.'

Jane zegt niets. We weten allebei dat dit afwijkt van de gewoonlijke gang van zaken. De meeste cliënten brengen de bezittingen van hun dierbaren zelf mee en laten mij de invloed ervan ondergaan zolang we bij elkaar zijn. Het feit dat meneer Braddock de lippenstift van zijn vrouw aan een volslagen onbekende heeft afgegeven schept een beeld van ofwel ongewoon vertrouwen ofwel ongewone achteloosheid.

'Het is me de kleur wel.' Jane draait de dop op de lippenstift. 'Vriendin? Minnares?'

'Vrouw,' zeg ik.

'Tweede of derde?'

'Eerste,' zeg ik. 'Ze waren zes jaar getrouwd.'

'Op die manier,' zegt Jane, licht afkeurend, alsof ze denkt dat ik lieg. 'Ik zou nooit hebben geraden dat het zijn eerste vrouw was. Als die lippenstift niet duidt op een midlifecrisis...'

Ik zeg niets terug.

‘In elk geval ziet het er zo een stuk beter uit,’ zegt Jane. ‘Ik zal hem naar binnen sturen.’

Zodra ze de deur heeft gesloten, ben ik leeg. Sinds ik bij het Elysisch Instituut werk zijn mijn emoties veranderd. Ze hebben zich van onhandelbaar ontwikkeld naar nauwkeurig afgestemd. Klaar om over te schakelen naar het niets. Wat vroeger een heel gevecht was, is nu een simpele reflex.

De klop op de deur is aanvankelijk zacht, haast te zacht om te horen. Maar terwijl ik door de kamer loop, klinkt er een tweede klop, stevig en zelfverzekerd. Ik doe open.

De meeste van mijn cliënten zijn op foto's anders dan in het echt, een teleurstelling in het ene of het andere opzicht. In mijn achterhoofd had ik verwacht dat meneer Braddock in levenden lijve zou teleurstellen. Op de foto's heeft hij het knappe uiterlijk van een filmster of een jonge politicus. Een charisma dat te gelikt is om buiten een statisch plaatje te kunnen bestaan.

Maar hij is precies hetzelfde. Ik zou hem overal herkennen. Het enige verschil is dat meneer Braddock vreemd kleiner lijkt nu hij voor me staat. Misschien komt het door de vermoeidheid die de blauwe kringen onder zijn ogen verraden, of doordat hij zich slecht heeft geschoren. Een rood sneetje prijkt als een zuigzoen op zijn kaak. Of misschien is het de afwezigheid van Sylvia aan zijn zijde die hem kleiner maakt, hem precies halveert.

‘Ben ik hier goed?’ vraagt hij. ‘Kamer 12. Ze zei dat je me verwachtte.’

‘U bent hier goed, meneer Braddock,’ zeg ik.

Als ik de deur achter hem heb dichtgedaan, draai ik me om en zie dat hij naar het midden van de kamer is gelopen. Hij staat voor het schilderij met zijn handen achter zijn rug, in een houding die de bestudeerde aandacht van een museumbezoeker uitstraalt.

Ik wacht even om mijn cliënt dit laatste gewone moment te gunnen voor zijn wereld verandert. De eerste ontmoeting is altijd een delicaat moment, een lastige dans die er juist niet lastig uit mag zien. Het is mijn taak om in te haken op de stemming van mijn cliënten zonder dat ze merken dat ik dat doe. Sommigen doen alsof het allemaal een grap is; anderen zijn achterdochtig, vijandelijk, en wachten

tot er iemand vanachter de gordijnen opduikt; weer anderen zijn pijnlijk serieus omdat ze zo graag willen dat alles soepel verloopt. Maar allemaal, stuk voor stuk, zijn ze in het begin doodsbang.

Meneer Braddock wijst naar het schilderij. ‘Monet?’

‘Een anonieme kunstenaar, geloof ik.’ Ik gebaar naar de stoel. ‘Neemt u plaats.’

Als we ons geïnstalleerd hebben, gaan meneer Braddocks ogen naar mijn mond, donker van de lippenstift van zijn vrouw.

‘Kunt u me zeggen met wie u vandaag contact hoopt te maken, meneer Braddock?’

De klok tikt al. Hij heeft de standaardperiode geboekt. Een halfuur, exact en zuinig afgemeten als een medicijn.

‘Met mijn vrouw,’ zegt hij en hij leunt achterover. ‘Mijn vrouw,’ herhaalt hij, half verwonderd. Hij staart voor zich uit, alsof de woorden tussen ons in de lucht blijven hangen.

‘Hebt u een speciale boodschap voor uw vrouw?’

‘Ik geloof het niet.’ Hij schuift wat dichterbij naar de rand van zijn stoel. ‘Moet dat dan?’

‘Sommige cliënten vinden het beter gaan als ze vooraf een boodschap hebben voorbereid,’ zeg ik. ‘Maar dat is helemaal aan u, meneer Braddock.’

‘Ik wil weer met haar praten,’ zegt hij. ‘Op de manier waarop we praatten voordat ze...’

Ik laat het verzwegen deel van zijn zin vervliegen voor ik verderga. ‘Ik ga u vragen een herinnering met me te delen. Een herinnering aan Sylvia.’ Bij haar naam krimpt hij instinctief in elkaar, alsof ik een vloek uitsprak. ‘U kunt het best een zo recent mogelijke herinnering nemen. Ik weet dat het pijnlijk kan zijn,’ voeg ik eraan toe, want meneer Braddock heeft zijn gezicht in zijn handen laten zakken.

Maar als hij opkijkt, zijn zijn ogen droog en helder als glas.

‘We waren bij het meer,’ zegt hij. ‘Het Madeleinemeer, buiten de stad. We waren er voor het eerst. Het was Sylvia’s idee. De huisjes hadden van die enorme ramen in de woonkamer. Ik voelde me net een vis die vanuit een aquarium naar buiten kijkt. Of misschien keek iedereen juist naar binnen, naar mij. Naar ons.’ Hij zwijgt even. ‘Is dit te veel?’

‘Helemaal niet, meneer Braddock,’ zeg ik. ‘Details helpen juist.’

Ik luister zonder hem te onderbreken terwijl hij vertelt. De meeste cliënten zijn opgejaagd en aarzelend, en halen herinneringen op met de grove onhandigheid waarmee kinderen over hun dromen vertellen. Maar meneer Braddock vertelt over het laatste weekend dat hij met zijn vrouw doorbracht alsof hij het op een scherm voor zich ziet gebeuren.

Als hij uitgesproken is, lost de stilte op als mist. Ik neem de pil in mijn hand. Onder ons noemen wij body’s zo’n pil een lotus, een bijnaam die nog van voor mijn tijd stamt. Het tabletje heeft geen officiële naam, geen afdruk of merkteken op de ruwe buitenkant, dus *lotus* is even goed als wat dan ook.

Ik neem het bekertje water in mijn andere hand. ‘Zullen we beginnen, meneer Braddock?’

‘Wacht.’

Ik beweeg me niet. Ik voel de wasachtige koelte van het kartonnen bekertje tegen mijn lippen.

‘Wat we gaan doen – dat is toch niet schadelijk voor jou, hè?’

Geen van mijn cliënten heeft me die vraag ooit gesteld.

‘De procedure is volkomen veilig, meneer Braddock.’

‘Goed.’ Hij steekt zijn hand naar me op. ‘Dat wilde ik even zeker weten. Alsjeblieft. Ga je gang.’

Ik steek de lotus in mijn mond en slik. Het gevoel is me inmiddels even vertrouwd als ademhalen of in slaap vallen. Verstarring verspreidt zich door het lichaam en het bloed wordt traag. De oogleden worden zwaar. Het lichaam herschikt zich om ruimte te maken, mijn bewustzijn begint te zweven en schiet alle kanten uit, als een paniekerig vogeltje dat voelt dat er iets onbekends in de buurt is.

Meneer Braddock komt dichterbij en drukt zijn knie stevig tegen de mijne. Hij moet zijn vergissing opmerken; hij trekt zich terug zodra ik de aanraking voel. Maar als zijn aangeklede knie tegen mijn blote aankomt, voel ik de harde bolling van de knieschijf onder de stof en een kort, opwindend moment van warmte. Ik word in mijn lichaam teruggetrokken en al het werk dat ik heb gedaan om iemand anders te worden brokkelt af.

Hij verdwijnt uit mijn blikveld, gaat zo snel achterwaarts dat ik

hem niet kan bereiken. Ik doe mijn mond open om hem te waar-
schuwen, maar het is te laat.

Ik ben al weg.

Ik open mijn ogen. Eén onvast moment zijn mijn armen en benen niet op de juiste plek. Dan keer ik terug in mijn lichaam, als stof dat weer neerdaalt op het oppervlak waarvan het eerder is opgedwarreld. Mijn handpalmen en voetzolen prikken. Ik staar om me heen naar kamer 12 alsof ik die nooit eerder heb gezien: het glinsterende water op het schilderij, de lege hulzen van de bekertjes.

In een plotselinge impuls kijk ik naar de stoel tegenover me. Patrick leunt naar voren alsof hij net overeind wil komen. Hij klemt zijn handen tussen zijn knieën, met stijve kaken en zijn hele lichaam strak van de spanning. Als onze blikken in elkaar grijpen licht er iets hoopvol op in zijn gezicht, dat onmiddellijk weer begint te verflauwen.

‘Meneer Braddock,’ zeg ik.

Patrick ademt abrupt uit en laat zich achterover zakken in zijn stoel. Zijn houding wordt ontspannen. Hij knikt eenmaal. Alsof we iets hebben vastgesteld. Als hij opstaat, kijk ik op om hem in me op te nemen: zijn lengte, de glinstering van zijn neergeslagen ogen onder zijn wimpers.

‘Dank je wel,’ zegt Patrick. Hij gedraagt zich koel. Hoffelijk.

Er zijn vragen die ik hem moet stellen. Ik heb een script dat ik de eerste keer moet afwerken, om de wisseling van de ene naar de andere identiteit gemakkelijker te maken en hem ervan te verzekeren dat ik nu weer een vreemde ben. Maar iets houdt me tegen. Ik sta zonder iets te zeggen op, loop naar de deur en houd die open. Ik doe een stap opzij om Patrick erdoor te laten. Zijn blik glijdt langs de mijne als hij de gang in loopt. Zijn ogen zijn niet te lezen, bewust voor mij afgeschermd. Ik negeer de aanvechting om hem achterna te lopen.

Lees verder in *Onder de huid*

Eerste druk februari 2018

Oorspronkelijke titel *The Possessions*

Oorspronkelijke uitgever Harper, an imprint of HarperCollins Publishers

Copyright © 2017 by Sara Flannery Murphy

The moral right of Sara Flannery Murphy to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Mechteld Jansen

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Babak Fatholahi

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4271 0

ISBN e-book 978 90 261 4272 7

NUR 305, 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.